

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/709/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813203743
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6813203743.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Komenského č. 50, 042 48 Košice, IČO: 36 570 460, proti žalovanému B. I., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom M. č. XXX, XXX XX B., (do 30. 06. 2016 zastúpenému opatrovníkom M. Z., tajomníčkou Okresného súdu Revúca), o zaplatenie 89,23 € s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 5C/139/2013-51 zo dňa 23. 05. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol (druhý výrok), **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. 1 Okresný súd Revúca ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 23. 05. 2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 34,53 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 14,03 € od 01. 06. 2010 do zaplatenia a zo sumy 20,50 € od 01. 02. 2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). Vo zvyšnej časti častí žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal (tretí výrok).

1. 2 V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 30. 05. 2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 89,23 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 14,03 € od 01. 06. 2010 do zaplatenia, zo sumy 54,70 € od 04. 01. 2011 do zaplatenia a zo sumy 20,50 € od 01. 02. 2011 do zaplatenia a to na tom skutkovom základe, že žalovanému poskytoval služby vo forme dodávky vody (vodné) a prác - odpojenie pripojenia nehnuteľnosti na odbernom mieste M. XXX, B., v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX/X/XXXX zo dňa 29. 11. 2004 a podľa Zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách resp. Vyhl. č. 154/1978 o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách. Za poskytnuté služby fakturoval žalovanému ceny v zmysle rozhodnutí Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, aktuálnych cenníkov Ministerstva financií SR a cien platných v čase poskytnutých služieb a to faktúrou č. 2113380020 na sumu 18,02 €, faktúrou č. 2114181122 na sumu 20,50 € a faktúrou č. 90131021 na sumu 54,70 €. Žalovaný mu do podania žaloby tieto pohľadávky neuhradil.

1. 3 Prvoinštančný súd v ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia poukázal na vykonané dokazovanie z ktorého zistil nasledujúci skutkový stav: „Žalobca so žalovaným uzavreli dňa 29. 11. 2004 Zmluvu o dodávke vody, v ktorej sa žalobca ako predávajúci zaviazal dodávať žalovanému pitnú vodu z verejného vodovodu, odvádzať odpadové vody do verejnej kanalizácie a odvádzať vody z povrchového odtoku do verejnej kanalizácie na odbernom mieste M. č. XXX, B. a žalovaný sa zaviazal platiť za odber vody a odvádzanie odpadových vôd cenu (vodné, stočné). Z faktúr č. 2113380020 a

2114181122 vyplynulo, že za obdobie od 15. 04. 2009 do 13. 04. 2010 a 14. 04. 2010 do 07. 12. 2010 vyfakturoval žalobca žalovanému nedoplatky na cene v súhrnnej výške 38,52 €. Ďalej mu faktúrou č. 90131021 vyfakturoval cenu za odpojenie pripojenia nehnuteľnosti, pričom sa jednalo o cenu dohodou v zmysle zákona č. 18/1996 Z. z. podľa cenníka č. 2 «Vybrané výkony a služby vykonávané spoločnosťou». V tejto súvislosti následne uviedol, že: „Nakoľko výška posledne uvedenej ceny nebola v konaní dostatočne preukázaná, pretože žalobca nepredložil cenník č. 2, z ktorého by (ako súčasť zmluvy o dodávke vody) vyplývala dohoda o výške ceny, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť v prípade odpojenia pripojenia nehnuteľnosti, vyzval žalobcu na preukázanie výšky vyfakturovanej sumy 54,70 € za odpojenie pripojenia nehnuteľnosti. Žalobca túto ani dodatočne na základe výzvy súdu ani následnej urgency nepreukázal.“

1. 4 Následne prvoinštančný súd poukázal na relevantné články predmetnej zmluvy o dodávke vody (čl. II ods. 2.1. a čl. III ods.3.1., 3.2, 3.3.) a uviedol, že „vychádzajúc z citovaných zmluvných ustanovení a na základe zisteného skutkového stavu vecí mal za to, že na základe riadne uzatvorenej zmluvy o dodávke vody mal žalovaný právo, aby mu žalobca dodával vodu a odvádzal odpadové vody a vodu z povrchového odtoku do verejnej kanalizácie a zároveň bol povinný platiť žalobcovi za dodanú vodu a odvádzanie odpadových vôd cenu (vodné, stočné). Žalobca si svoje povinnosti zo zmluvy splnil riadne a včas, žalovaný si svoju povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu za skutočne dodanú vodu - doplatiť rozdiel medzi cenou za skutočne dodanú vodu za obdobie od 15. 04. 2009 do 13. 04. 2010 a od 14. 04. 2010 do 07. 12. 2010 a súčtom zálohových platieb za toto obdobie nespĺnil a žalobcovi túto na základe ním vystavenej faktúry neuhradil. Preto mu súd túto povinnosť určil v predmetnom rozsudku. Zo žalobcom predloženej faktúry č. 2113380020 vyplynulo, že mu žalovaný neuhradil cenu v celkovej výške 18,02 €, žalobca si však v návrhu uplatnil len sumu vo výške 14,03€, teda v nižšej výške než ako vyplýva z predložených listinných dôkazov. Súd v súlade s ust. § 153 ods. 2 O.s.p. neprekročil jeho návrh a cenu za dodanú vodu mu priznal len v uplatnenej výške.“

1. 5 Priznaný úrok z omeškania k priznanej istine odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 v znení účinnom do 31.01.2013.

1. 6 Rozhodnutie, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol odôvodnil prvoinštančný súd tým, že „pokiaľ sa týka žalovanej časti nároku vo výške 54,70 € ako ceny za odpojenie pripojenia nehnuteľnosti vyfakturovanej žalovanému fa. č. 90131021, žalobca výšku vyfakturovanej ceny v konaní dostatočne nepreukázal - nepreukázal existenciu platnej dohody medzi ním a žalovaným o výške cien za vykonanie predmetných prác. Preto nárok žalobcu v tejto časti zamietol.“

1. 7 Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 142 ods. 2 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom poukázal na to, že žalovaný bol v spore pomerne úspešnejší (jeho pomer úspechu predstavoval 22,60 %), avšak žiadne trovy konania si neuplatnil a preto mu náhradu trov konania nepriznal.

2. 1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. I keď v ňom „navrhol odvolaciemu súdu“, aby rozsudok okresného súdu „zrušil“ a zaviazal žalovaného k úhrade sumy 89,23 Eur s presne špecifikovaným úrokom z omeškania, z jeho obsahu možno vyvodiť, že de facto odvolaním napadol výrok, ktorým bola jeho žaloba v prevyšujúcej časti (t. j. o zaplatenie 54,70 € s príslušenstvom) zamietnutá, a teda de facto žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v uvedenom výroku (druhý výrok) zmenil a i v tejto časti jeho žalobe vyhovel, a aby zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť mu (presne špecifikované) trovy konania.

2. 2 V odôvodnení odvolania poukázal na to, že odvolaním napadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým jeho žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, sa týka žalovaným neuhradené faktúry č. 90131021 na sumu 54,70 €, splatnej 03. 01. 2011, týkajúcej sa vyúčtovania ceny za vykonanie prác v spojení s odpojením pripojenia nehnuteľnosti žalovaného od dodávky vody, realizovaných na odbernom mieste dňa 07. 12. 2010.

2. 3 Následne poukázal na znenie ustanovenia § 32 zákona číslo 442/2002 Z.z. a uviedol, že „z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva právo žalobcu vykonať prerušenie alebo obmedzenie dodávky vody a taktiež jeho právo požadovať od odberateľa - žalovaného náklady spojené s prerušením alebo obmedzením dodávky vody.“ Ďalej uviedol, že spolu so žalobou doručil i prílohy, ktorých súčasťou bol aj „preberací protokol za porušenie alebo obmedzenie dodávky vody, ktorý uvádza cenu za takéto porušenie alebo obmedzenie dodávky vody.“ Zároveň dodal, že „zmluva č. XXXXXXXXXX/X/XXXX zo dňa 29. 11. 2004 neuvádza, že jej súčasťou mal byť cenník.“ Predmetný cenník doručil prvoinštančnému súdu na základe jeho výzvy. Prvoinštančný súd „disponoval s predmetným cenníkom ohľadne cien za prerušenie alebo obmedzenie dodávky vody aj v iných sporoch (č. k. 4Ro/175/2013, č. k 5C/33/2014).“

3. Žalovaný (resp. jeho pôvodný opatrovník) sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolanie žalobcu bolo podané ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodovanie o odvolaní prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované.

5. V súvislosti s vyššie uvedenou novou procesnoprávnou zákonnou úpravou odvolací súd poukazuje na jeden zásadný procesnoprávny aspekt. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením zo dňa 03. 04. 2014 č.k. 5C/139/2013-41 ustanovil žalovanému podľa v tej dobe platného ustanovenia § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku opatrovníka v osobe M.U., tajomníčky Okresného súdu Revúca, z dôvodu, že pobyt žalovaného nebol známy. Na základe tejto procesnoprávnej skutočností bol uvedený opatrovník oprávnený žalovaného zastupovať v súdnom konaní a teda bol oprávnený aj na preberanie súdneho rozhodnutia a na realizáciu procesných úkonov (aktuálne - prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany) patriacich žalovanému. Od účinnosti Civilného sporového poriadku, t.j. od 01. 07. 2016 však už inštitút opatrovníka neexistuje. Civilný sporový poriadok pozná len inštitút „procesný opatrovník“, pričom podľa prvej vety § 69 CSP súd ustanoví procesného opatrovníka len takej fyzickej osobe, ktorá nemôže samostatne konať pred súdom a nemá zákonného zástupcu. V porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou už súd neustanovuje procesného opatrovníka osobe, ktorej pobyt nie je známy (čo bol prípad žalovaného). Z toho vyplýva, že pôvodný opatrovník žalovaného s účinnosťou od 01. 07. 2016 už nemá procesné postavenie opatrovníka žalovaného.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP, a rozsudok súdu prvej inštancie bolo odvolaním napadnutom výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. 1 Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. 2 Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že jeho rozhodnutie v napadnutom výroku je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je síce stručné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada s relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto poukazuje len na najzásadnejší aspekt, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

10. Ako vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia, dôvodom, pre ktorý prvoinštančný súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti (t. j. o zaplatenie 54,70 € s príslušenstvom, uplatnenej z titulu neuhradenej faktúry č. 90131021 na sumu 54,70 €, splatnej 03. 01. 2011, týkajúcej sa vyúčtovania ceny za vykonanie prác v spojení s odpojením pripojenia nehnuteľnosti žalovaného od dodávky vody, realizovaných na odbernom mieste dňa 07. 12. 2010) zamietol, bola skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu platnej dohody medzi ním a žalovaným ohľadom výšky ceny tejto práce, resp. služby.

11. Odvolací súd sa s týmto názorom prvoinštančného súdu plne stotožňuje. Je nesporné, že žalobca si túto časť nároku odvodzoval od predmetnej zmluvy o dodávke vody, a taktiež vzhľadom na charakter subjektov tohto záväzkovoprávného vzťahu je zrejmé, že ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z obsahu predmetnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k dohode, že v prípade prerušenia alebo obmedzenia dodávky vody z verejného vodovodu alebo odvádzania odpadových vôd verejnou kanalizáciou (hoci vykonaného v súlade so zákonom, konkrétne zák. č. 440/2002 Z.z.) je spotrebiteľ (žalovaný) povinný zaplatiť dodávateľovi konkrétnu cenu tohto technického opatrenia. Za tohto stavu teda žalobca ako dodávateľ nemá žiadny právny základ a teda ani právny nárok na úhradu nákladov spojených s realizáciou tohto technického opatrenia. V konečnom dôsledku, žalobca v priebehu prvoinštančného konania a ani v odvolacom konaní netvrdil žiadny právny základ (dôvod) tohto nároku. Relevantným právnym základom (dôvodom) tohto nároku rozhodne nemôže byť predmetný preberací protokol, hoci v ňom uvedené vyúčtovanie výkonov a služieb by bolo v súlade s aktuálnym cenníkom dodávateľa, pretože ako už bolo uvedené, medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom nedošlo ohľadom tejto otázky k žiadnej dohode, resp. inak povedané, riešenie tejto otázky nie je (nebolo) obsahom ich záväzkovoprávného vzťahu vzniknutého predmetnou zmluvou. V podstate túto skutočnosť žalobca v odvolaní potvrdil, keď explicitne uviedol, že „zmluva č. XXXXXXXXXX/X/XXXX zo dňa 29. 11. 2004 neuvádza, že jej súčasťou mal byť cenník.“

12 Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol (druhý výrok), podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

13. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu podľa § 396 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému však žiadne reálne trovy odvolacieho konania nevznikli a preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).